

DE GROTE POSTZEGELROOF
VAN RUFUS, FELIX EN
(PER ONGELUK OOK VAN) VIEBE

Sofie Leyts

De GROTE POSTZEGLROOF

van Rufus, Felix en
(per ongeluk ook van) Viebe

P E L C K M A N S

Voor Bas

‘Novedri’

— Lemony Snicket, *The Vile Village*

Rufus

Het leven van Rufus Donkers was beslist geen pretje.

Ten eerste was het vakantie. Ten tweede had zijn ene moeder voor taart gezorgd. En ten derde zou zijn andere moeder hem deze middag meenemen voor een ritje in haar gloednieuwe auto, een knalrode Ferrari met open dak en extra snufjes.

Misschien was jij graag in Rufus' plaats geweest, en al helemaal als je nu op school zit met een gezonde lunch in je broodtrommel en een fietstocht door de regen in het vooruitzicht. Dat zou doodnormaal zijn. Maar in Rufus' leven was niets normaal. Dat had hij te danken aan zijn ouders, eersteklas misdadigers Sylvie Moor en Zoë Donkers.

Mammie Sylvie had de rode haren en sluwe streken van een vos, mama Zoë een donkere vlecht, een uilenbril en een uitzonderlijk talent voor liegen. Samen hadden ze twaalf banken overvallen, in honderden huizen ingebroken en een hele rits winkels leeggeroofd. Elke zomer, op mama Zoë's verjaardag, jatten ze een andere

auto, veranderden de nummerplaten en spoten hem rood.

Vandaag was mama Zoë jarig.

‘Hoe vind je de taart?’ vroeg mammie Sylvie. ‘Zelf gestolen!’

‘Wat ben je toch een schat’, zei mama Zoë stralend. ‘Kom op, Rufus. Eet met ons mee. Het is een chocolade-biscuit met marsepein. Heerlijk!’

Rufus staarde naar het stuk op zijn bord. Er stond een grote, marsepeinen T op, de T van *Happy Birthday Tommy*. De gedachte aan die arme Tommy zonder verjaardagstaart snoerde zijn keel dicht. Hij prikte een piepklein stukje aan zijn vork en stak het in zijn mond.

‘Vanmiddag doen we een testritje’, zei mama Zoë met volle mond. ‘Jij en ik, Rufus. En daarna gaan we naar het winkelcentrum. Ik wil een nieuw horloge voor mijn verjaardag.’

Rufus slikte met moeite het hapje door en probeerde een excuus te verzinnen om niet mee te hoeven. Dat was niet zo makkelijk. Hij had niks gepland want het was zijn moeders verjaardag, en hij had geen huiswerk want het was vakantie. Dus zei hij: ‘Ik voel me niet lekker.’

Mama Zoë keek hem met een scheef hoofd aan. ‘Je moet beter leren liegen, zoon’, zei ze. ‘Ik zag je nadenken en met je ogen knipperen. Als je gesnapt wordt, val je zo door de mand.’

‘Sorry’, zei Rufus, maar dat meende hij niet. Rufus was een bijzonder brave jongen en hoewel hij al op zijn tweede had leren zakkenrollen en sinds zijn tiende af en

toe een vluchtauto bestuurde, had hij een hekel aan de misdadige activiteiten van zijn ouders.

Tijdens de vakanties had hij het extra lastig. Dan namen zijn moeders hem mee op sleeptouw. Soms moest hij kalenders verkopen in een dure villawijk (en intussen checken in welke huizen een alarmsysteem hing), soms moest hij flauwvallen midden in een drukke winkelstraat (en de zakken rollen van wie hem recht hielp) en af en toe lieten ze hem luidkeels *Brand!* roepen in de hal van een willekeurig flatgebouw (waarna de bewoners halsoverkop naar buiten renden en zijn ouders vliegensvlug naar binnen).

Rufus haatte het allemaal even erg. De auto had mama Zoë gestolen van zijn biologieleerkracht en voor het jatten van dat horloge zou ze vast en zeker gebruik willen maken van zijn vlugge, fijne vingers. Rufus was doodsbang om betrapt te worden. Tot nu toe was het nog maar één keer gebeurd, bij bakker Danny. Die had hem een paar maanden geleden betrapt op het stelen van pistolets. Door zijn tranen heen had Rufus alles verteld. Hij had bakker Danny gesmeekt om niets aan de politie te vertellen, want dan zou hij bij tante Ida moeten intrekken. Tante Ida was een barse vrouw met een stem als een kanon en een voorliefde voor reptielen. Als Rufus bij haar en haar koude vriendjes op bezoek kwam, durfde hij nergens te zitten, want ze kropen los rond. Het was doodeng. En dus had bakker Danny zijn mond gehouden en keek hij sindsdien de andere kant op als er een halve bruin verdween of op zondag een zak vol krentenbollen.

De voorbije jaren had Rufus vaak geprobeerd om zijn ouders op andere, minder misdadige gedachten te brengen. Hij had klusjes gedaan en het geld afgegeven, hij had advertenties voor leuke jobs uitgeknipt, hij had zelfs gedreigd om hen te verlinken bij de politie. Ze hadden telkens hartelijk gelachen, zeker bij dat laatste, want ze wisten hoe Rufus het in zijn broek deed bij de gedachte aan tante Ida en haar glibberbeesten.

‘Schiet op, schat,’ zei mama Zoë, ‘en doe die trui met wijde mouwen aan. Het is een joekel van een horloge.’

‘Hij zit in de was’, probeerde Rufus nog.

‘Nee, hoor. Ik heb hem gisteren gewassen. We gaan naar een deftige juwelierszaak, dus je kunt niet zakkenrollen in een trui met vlekken. Hij ligt klaar op je bed.’

Rufus slenterde de trap op naar zijn kamer en trok de trui met tegenzin over zijn hoofd. Hij bleef nog even staan en staarde door zijn zolderraam naar het huis aan de overkant van de straat, een gewoon huis met een gewone jongen en gewone ouders.

Felix

Aan de andere kant van de straat staarde nog een jongen door het raam. Felix Fontano was lang, dun en netjes. Zijn sluike haar was keurig gekamd, zijn bril leek die van een bejaarde boekhouder en onder zijn lichtblauwe overhemd en donkere broek droeg hij het soort lakleren schoenen die geen enkele jongen van twaalf vrijwillig zou dragen.

Felix had de pest in en dat lag niet aan zijn schoenen. Dat lag aan zijn ouders. Zij hadden de schoenen uitgekozen, het overhemd, de broek, die afschuwelijke bril en de saaie school waar hij op zat. Alles eigenlijk. Felix moest een heleboel, maar mocht bijna niks. Hij mocht niet voetballen (te gevaarlijk), hij mocht niet gamen (te verslavend), niet snoepen (te ongezond), geen T-shirts of hoodies dragen (te slordig) en geen postzegels verzamelen (vanwege de darmbacteriën in het speeksel op de achterkant). Elke overtreding leidde tot een boete, uitgereikt door zijn moeder, Bianca Flax.

Bianca Flax was inspecteur bij de verkeerspolitie en

dol op rottweilers. Haar honden Brutus en Belladonna aten mee aan tafel, keken mee televisie en hadden elk hun eigen kamer. Ze behandelde ze precies zoals ze haar eigen zoon behandelde, beter zelfs, wat soms tot vervelende misverstanden leidde, zoals dit:

Bianca: 'Wat zie je er knap uit, schat. Je bent al zo'n grote kerel!'

Felix: 'Dank je wel, mam.'

Bianca: 'Waarvoor? Ik had het tegen Brutus.'

Of dit:

Bianca: 'Af! Af, zeg ik je!'

Felix: 'De honden doen toch niks? Ze slapen!'

Bianca: 'Jij, Felix. Haal je handen van die witte muur. Straks maak je vlekken.'

Het was een hondenleven. Felix sloot zijn ogen en probeerde niet te denken aan het stapeltje boetes op zijn bureau: twee boetes omdat hij te laat aan het ontbijt was verschenen, vijf boetes omdat hij de brooddoos niet goed had dichtgedaan (één boete per uitgedroogd sneetje), drieëntwintig boetes voor het niet behalen van een tien op tien, en één boete voor praten met volle mond. Elke boete kostte hem een euro, maar in zijn spaarpot zat geen eenendertig euro meer. Dat werd dus een nieuwe boete, of een reeks klusjes doen om het geld bij elkaar te krijgen.

Felix duwde zijn neus tegen het raam en bestudeerde de jongen die aan de overkant van de straat de deur uit kwam. Hij vroeg zich af waarom hij zo'n lang gezicht trok. Zijn leven leek zoveel leuker. Waarschijnlijk had hij gewone ouders, die niet flipten zodra er een stukje overhemd uit zijn broek hing, en een keukentafel zonder hondenkwijl erop. Het gezin woonde er nog niet lang, maar Felix had hun komen en gaan al uitgebreid bestudeerd. Daarbij had hij twee dingen vastgesteld:

- 1) De jongen mocht alles wat hij niet mocht.
- 2) De jongen kreeg alles wat hij niet kreeg.

Zo mocht de jongen voetballen (Felix had hem voorbij zien sloffen met een bal onder zijn arm), gamen (in hun garage lag een torenhoge stapel spelletjes en alle bijbehorende elektronica), snoepen (hij had een van de moeders gespot terwijl ze een vracht lolly's uit de auto tilde) en hoodies dragen (van die extra wijde met een kap waar je hele hoofd in verdween). En hij mocht vast en zeker ook postzegels verzamelen. De meeste ouders vonden postzegels verzamelen een prima hobby, want het maakte geen lawaai en je werd er niet vuil van.

Felix' vader, Donny Fontano, had nog een derde dingetje vastgesteld: de nieuwe overburen zaten er warmpjes bij. Zo warm dat ze elke dag nieuwe spullen uit hun auto laadden. Zo warm dat ze soms meer juwelen droegen dan er kerstballen in een kerstboom hingen. Warmer kon haast niet. En omdat zijn vader een gehaaide ver-

zekeringsmakelaar was, wist Felix nu al wat hij van plan was: hij zou alles op alles zetten om de overburen zoveel mogelijk verzekeringen aan te smeren. Een brandverzekering had bijna iedereen, en die dure auto was vast al verzekerd tegen diefstal, maar zijn vader kon wel duizend extra soorten verzekeringen verzinnen. Laatst had hij nog een verzekering tegen waterschade op zee verkocht aan een vrouwtje van vierennegentig jaar. Dat was zo gegaan:

Donny: 'Dus u betaalt mij elke maand twintig euro voor de verzekering. En als er dan iets stukgaat door zeewater, dan betaal ik alle schade, zelfs al is het een miljoen!'

Vrouwtje: 'Maar wat kan er nu stuk raken op zee? Ik zou die twintig euro elke maand voor niks betalen. Ik zwem nooit in zee. Ik zit in een rolstoel!'

Donny: 'Maar wat als u een cruise wint? Stel dat er een orkaan opsteekt wanneer u op het dek zit en u wordt in zee gekatapulteerd? Rolstoelen roesten door zeewater! Wie zal er in dat geval een nieuwe rolstoel betalen? Hm? Jawel! Uw verzekering!'

Vrouwtje: 'Tja, als ik het zo bekijk... Rolstoelen zijn erg duur natuurlijk.'

Donny: 'Precies! Kunt u hier uw handtekening zetten?'

En zo ging het altijd. Zijn vader kreeg zijn klanten waar hij ze hebben wilde, zijn moeder kreeg gelijk, de honden kregen wat ze wilden en Felix kreeg niets. Niets of

niemand. Vroeger kwamen er nog vrienden langs, maar Bianca had de vervelende gewoonte om ze te onder-
vragen over de snelheidsovertredingen van hun ouders.
Dan vroeg ze of het in de familie zat en verbood ze Felix
om nog langer met hen mee te fietsen.

De voorbije jaren was het steeds stiller geworden bij
Felix thuis, en daarom wilde hij extra graag kennismaken
met de jongen aan de overkant. Misschien konden ze
vrienden worden. En blijven! Tenslotte waren ze burens,
dus zijn moeder kon hem niet weggagen. Of toch niet
verder dan tien meter. Een vriend, snoep en alle spullen
waar zijn moeder zo'n hekel aan had, zomaar voor zijn
neus, stel je voor!

En dan was er nog de auto. Die verrukkelijke auto.
Een van de moeders kwam het huis uit, bliepte hem open
en spoorde de jongen aan om in te stappen. Hij slofte
ernaartoe alsof het hem niets kon schelen. Felix begreep
er niets van. Hij zuchtte en wenste vurig dat hij op een
dag zelf in zo'n geweldige kar zou zitten.

Rufus

Toen ze in de late namiddag terug de straat inreden, had mama Zoë een fonkelend horloge om haar pols en zweette Rufus als een rund. Hij had moeten rennen, want bij de deur van de juwelierszaak was het alarm afgegaan. Om zijn eigen vel te redden had Rufus een toevallige voorbijganger aangewezen en geschreeuwd: 'Houd de dief!' En terwijl de bewaker zich met zijn volle gewicht op de arme man had gegooid, was Rufus er als een pijl uit een boog vandoor gegaan. Zijn hart bonkte nog steeds als een gek. Hij was er niet rouwig om dat ze na het parkeren nog even bleven zitten.

Niet zomaar natuurlijk. Zijn moeder had haar raampje laten zakken en wuifde allervriendelijkst naar de overbuur, die net zijn deur uit kwam. De man beantwoordde haar groet, stak met vlugge passen de straat over en liep netjes in haar val. Zoals verwacht.

'Kijk eens aan', zei ze met de blik van een slang die zijn prooi gadeslaat. 'Buurman ziet er een gladder jongen uit. Kreukvrij pak, een halve pot gel in zijn haar en de

gladste glimlach die ik ooit heb gezien. Wat denk jij, zontjeboontje, is hij verkoper of advocaat?’

Rufus zweeg. Het beroep van zijn overbuurman interesseerde hem geen moer. Bovendien was mama Zoë al uitgestapt om een praatje aan te knopen. Met succes. Binnen een minuut nodigde de man hen uit voor een etentje. Ze zei ja. Natuurlijk zei ze ja. Verkopers hebben huizen vol spullen en advocaten bezitten geheime documenten waarmee je mensen kunt omkopen. Een vat vol nieuwe mogelijkheden. Ze spraken het tijdstip af en toen haastte ze zich naar binnen. Rufus slenterde achter haar aan en kon nog net de deur tegenhouden die ze argeloos achter zich dichtgooide.

In de woonkamer liet hij zich op de bank zakken, zijn voeten op een zak vol gestolen designerkleding. Hij voelde zich uitgeput. Mama Zoë daarentegen schoot meteen in actie. Ze klapte haar laptop open, zocht ijverig naar een luchtfoto van het huis van de overburen en knorde tevreden toen ze inzoomde op een dubbele garage, een set stevige tuinmeubels en een steegje achter de tuin. Erg indrukwekkend was het niet, maar er viel wel wat te rapen *en* er was een handig weggetje om eraan te komen.

‘Zou er in elke garage een auto staan?’ vroeg ze zich hardop af.

Mammie Sylvie boog zich over haar schouder om mee te kijken. ‘Geen idee, schat. Eigenlijk heb ik nog niet zo goed op die mensen gelet. We hebben het ook zo druk gehad met verhuizen.’ Bij het woord ‘verhuizen’

knipoogde ze en kromde ze haar vingers als aanhalings-tekens in de lucht.

‘Grapjas!’ giechelde mama Zoë.

Rufus, die in een stripalbum had zitten bladeren, beet op zijn lip. Hij begreep precies wat de mop was. Voor het gezin Donkers betekende verhuizen iets anders dan voor andere mensen. Het betekende niet: je eigen spullen uit je oude huis verplaatsen naar je nieuwe huis, maar wel: zoveel mogelijk spullen uit andermans huis jatten en er doodleuk je nieuwe plek mee vullen. Rufus’ huis (het twaalfde tot nu toe) voelde nooit als een thuis. Hoe kon je je thuis voelen met je billen op een bank waar het beveiligingslabel nog aan hing, bijgelicht door de lamp van de buurvrouw die je altijd koekjes toestopte, en met een strip in je handen waar de streepjescode van de bibliotheek uit was geknipt?

‘Jij bent ook uitgenodigd, zoontjeboontje’, zei mama Zoë over haar schouder. ‘Die mensen hebben een zoon die even oud is als jij. Felix, geloof ik. Het zou handig zijn als jullie vrienden worden. Wie weet wat hij op zijn kamer verzamelt. Hou die wijde trui aan, wil je?’

‘Doe ik’, mompelde Rufus zonder van zijn strip op te kijken. Bij zichzelf dacht hij: mooi niet, want hij wilde geen vriend. Niet omdat hij genoeg vrienden had – de enige echte vriend die hij ooit had gehad, was Brammetje en dat was een hond. Ook niet omdat hij liever alleen was – hij was best wel eenzaam – maar omdat vriendschap voor hem onmogelijk was. Ten eerste verhuisden ze om de haverklap. Ten tweede kon hij nooit zomaar

bij iemand langsgaan, want dan verplichtten zijn moeders hem om iets te stelen. Ten derde kon hij niemand uitnodigen, want stel je voor dat zijn vrienden hun eigen gestolen spullen zagen liggen?

Het was hopeloos. Dat wist Rufus en daarom had hij zichzelf geleerd om als een schim door de dagen te schuiven. Achter in de klas. Aan de zijkant van de speelplaats. Op de bodem van het zwembad. Hij kon verdwijnen in de massa, zwijgen als het graf en twee en een halve minuut zijn adem inhouden.

Vanavond zou het niet anders dan anders zijn. Hij zou beleefd handjes schudden (en de ringen van hun vingers schuiven), over koetjes en kalfjes praten (en de omgeving checken op waardevolle voorwerpen), de tafel helpen afruimen (en misschien wat zilveren bestek tussen zijn broeksriem klemmen) en zich verder zo saai mogelijk gedragen. Dat alles zou een driedubbel effect hebben: ten eerste zouden zijn ouders in hun nopjes zijn met de buit, ten tweede zouden de Fontano's door zijn voorbeeldige gedrag geen onraad ruiken, en ten derde zou de zoon het niet in zijn hoofd halen om vrienden te willen worden. Iedereen blij.

Twee uur later riep mama Zoë hen samen in de keuken. 'Nog even de puntjes op de i', zei ze, terwijl ze haar extra grote handtas leegschudde op het aanrecht. 'Sylvie, jij denkt eraan om de tuin te bezichtigen, goed? Vraag of je hun gazon mag bewonderen of maak ze wijs dat je dahlia's wilt kweken of zo. Zorg er in ieder geval voor dat je dat achterpoortje van dichtbij kunt bekijken. Rufus, jij

speurt de boel af naar alarmsystemen, en als je er een vindt, dan vraag je hoe het werkt.'

'Maar dat kan toch niet zomaar,' sputterde Rufus tegen, 'niemand legt aan wildvreemden uit hoe hun alarmsysteem werkt!'

Zijn moeder keek verbaasd op. 'Wij zijn geen stelletje vreemden, Rufus. Wij zijn de nieuwe, aardige overburen! En gebruik toch eens je fantasie. Vertel bijvoorbeeld dat je elektriciteit studeert en dat je een werkstuk over alarmsystemen moet maken. Lieve help, waarom moet ik ook altijd alles zelf bedenken?'

'En wat als die man elektricien is en hij begint me uit te horen over school?'

Mama Zoë hees de lege tas over haar schouder en zuchtte. 'Die kerel is een zakenman, daar ben ik zeker van. De kans dat hij met zijn handen werkt, is net zo klein als... als de kans dat een tiener vrijwillig postzegels verzamelt. Let maar op.'

En daar moest Rufus het mee doen. Hij hees zich van de bank en slofte achter zijn ouders aan het huis uit, de straat over en de voortuin van de burens in. De deur zwaaide open voor ze op de bel konden drukken. Rufus schoof zijn kap van zijn hoofd en keek recht in de ogen van een hoopvol lachende jongen met het kapsel van een staatssecretaris.

'Welkom, welkom!' zei hij. 'Ik ben Felix Fontano en ik ben blij om jullie te leren kennen!'

Felix

Felix vroeg zich af waarom de nieuwe buurjongen een gezicht trok alsof hij iets afschuwelijks had gezegd. Iets als: 'Deze avond eten we bouillon met schelvisogen.' Of: 'Nieuwe vrienden lust ik rauw. Vooral de lever vind ik lekker.' Misschien was hij mensenschuw? Of misschien zat er snot op zijn gezicht? Hij had er het raden naar.

Met de ouders van de jongen verliep de kennismaking vlotter. Ze stelden zich voor als Zoë en Sylvie en bleken geïnteresseerd in alles: de reisplannen van zijn familie, de auto waarmee ze reden, de blafgewoonten en het lievelingseten van de honden, de parels om de hals van zijn moeder (een erfstuk), wat voor mensen er in de straat woonden enzovoort en zo verder.

Felix vond het prettig om met ze te praten. Prettiger dan met zijn eigen ouders. Zijn vader praatte altijd over verzekeringen en zijn moeder was zo streng dat elk gesprek op een politieverhoor leek. Sylvie en Zoë daarentegen gedroegen zich normaal, en dat was heerlijk. Ze waren van alle markten thuis en kletsten gezellig. Jammer

genoeg zei hun zoon geen woord uit zichzelf, maar Felix gaf de moed niet op.

‘Heb je hobby’s?’ probeerde hij. Met zijn losse hoodie en wezenloze blik zag de jongen eruit als iemand die hield van gamen, skaten en op straat rondhangen.

‘Ik verzamel postzegels’, zei de jongen mat.

‘Je meent het!’ riep Felix blij verrast. ‘Ik hou ook van postzegels! Ik vind ze fascinerend!’

De buurjongen liet zijn vork vallen. Hij beet op zijn lip en sloeg zijn ogen neer, alsof hij iets doms had gezegd, maar Zoë keek opgetogen op van haar bord.

‘Kijk eens aan!’ glimlachte ze. ‘Wat een toeval! Hoeveel albums heb je al verzameld, Felix? Zitten er zeldzame postzegels bij? Unieke stukken? Dure dingetjes? Ik weet zeker dat Rufus ze graag eens wil bewonderen! Is het niet, Rufus?’ Ze gaf hem een por.

‘Ja, graag’, zei de jongen met het enthousiasme van een robot.

Felix beet door. ‘Dat zal niet lukken’, zei hij sip. ‘Ik zou dolgraag een album hebben maar ik mag niet. Nu zijn postzegels zelfklevend, maar aan die oude moest je likken en dus zit er speeksel op. Met darmbacteriën. Daarom is het een verboden hobby. Maar misschien mag ik de jouwe eens komen bekijken, Rufus?’

Nog voor de jongen ja of nee kon zeggen, barstte Sylvie los in een bulderlach. ‘Speeksel!’ schaterde ze. ‘Bacteriën! Op die oude troep? En wat... verboden hobby’s? Haha! Wat ben jij een grapjas, Felix! Ik heb nog n...’ Maar toen kreeg ze het strenge gezicht van zijn

moeder in de gaten en smoorde ze haar lach in een servet.

Felix kon zijn moeder wel slaan. Met zo'n gezicht zou ze iedereen weggagen, net nu hij en Rufus een gemeenschappelijke interesse hadden ontdekt. En wat voor een! Tot nu toe kende hij niemand onder de tachtig die geïnteresseerd was in postzegels. Ook kende hij niemand die zo smachtte naar gamen en snoepen als hijzelf. Hij vloekte in zichzelf en hoopte dat zijn vader er geen schepje bovenop zou doen.

Wel dus.

'Alle gekheid op een stokje', zei die. Hij legde zijn bestek neer en zette zijn verkopersglimlachje op. 'Onze jongens kunnen het goed met elkaar vinden, dat zie je zo. Net als wij. En daarom, lieve dames, wil ik jullie een voorstel doen. Een voorstel waarop jullie geen nee zullen zeggen, dat kan ik jullie verzekeren. Ik ben niet voor niets verzekeringsmakelaar!' Hij tikte met zijn wijsvinger tegen zijn neus. 'Snappen jullie hem? Verzekeren? Verzekeringsmakelaar? Ha! Ha! Hahaha!'

Felix kromp ineen. Hij had dit mopje al een miljoen keer gehoord, en zoals altijd was zijn vader de enige die lachte. Nu ook. Sylvie kuchte. Zoë bestudeerde haar wijnglas. Rufus keek de andere kant op. Zelfs Brutus en Belladonna dropen af, met de staart tussen de benen. Felix wenste dat hij hetzelfde kon doen, maar dat privilege was hem helaas niet gegund.

'Donny', snauwde zijn moeder. 'Dit is niet het moment om je slag te slaan. Deze mensen...'

‘Deze mensen zijn hardwerkende dames die hun zuurverdiende centen goed willen investeren’, glimlachte zijn vader. ‘Daar twijfel ik geen moment aan. En deze jongens’ – hij liet zijn wijsvinger heen en weer zwiepen tussen Rufus en Felix – ‘hebben iets nodig om hun vakantie op te leuken. Een portie avontuur. Een flinke dosis kameraadschap! Dus wat dachten jullie van... een vriendschapsverzekering? Jawel, in primeur!’ Hij gaf een klap op het tafelblad en keek de overburen stralend van verwachting aan.

Een vriendschapsverzekering? Felix wist niet wat hij hoorde. En hij had al heel wat rare voorstellen uit zijn vaders mond horen rollen, zoals een luizenverzekering voor kaalhoofdigen – ‘Die loeders kruipen overal, ook in uw wenkbrauwen!’ – of een verzekering tegen schade aan het dak door dronken aliens, maar dit sloeg alles. Toch durfde hij het voorstel niet weg te lachen, want dan zou zijn vader uitleggen dat Felix geen vrienden had. En wie wil er nu een vriend die geen vrienden heeft? Niemand. Huppekee, kans verkeken. Felix wist zeker dat de jongen met zijn ogen zat te rollen, met of zonder kap over zijn hoofd. Die aardige vrouwen konden ieder moment een smoes verzinnen om ervandoor te gaan, en zodra de deur achter hen dicht zou vallen, zouden ze omrollen van het lachen, over de oprit en over de straat, tot aan hun eigen voordeur, om naar binnen te gaan en nooit, *nooit* meer terug te keren.

Zijn vader dacht er anders over en kweekte vrolijk verder. ‘Ik leg het even uit. Het is heel eenvoudig. Onze

jongens sluiten vriendschap. Jullie betalen mij twintig euro per maand, en als die kerels ruzie krijgen, dan betaal ik jullie het dubbele terug. Is dat geen geweldig voorstel? Te nemen of te laten!’

‘Donny’, siste zijn moeder tussen haar tanden. ‘Tweede waarschuwing.’

‘Maar zo’n deal krijgen ze nergens, schat! Wat denken jullie ervan, dames?’

Zoë fronste. Sylvie bestudeerde de servetring naast haar bord. Het was er een uit een set van zes, van puur zilver en al meer dan een eeuw in de familie. Ze schoof het servet eruit, hield hem in het licht van de lamp en kneep één oog dicht. ‘Mooi dingetje’, mompelde ze. ‘Achttiende-eeuwse antiek, als ik me niet vergis.’

Een gevoel van dankbaarheid vulde Felix’ hart. Hoe aardig, dacht hij. Ze knoopt een praatje aan over antiek en probeert zo de aandacht af te leiden van mijn vaders idiote voorstel. Maar toen liet Sylvie de servetring zakken en richtte ze haar blik op Felix. Meer nog, ze nam hem zo aandachtig op – zijn nieuwe bril, zijn nette overhemd, het horloge dat hij van zijn opa voor zijn verjaardag had gekregen – dat hij er ongemakkelijk van werd.

‘Volgens mij’, zei ze langzaam, ‘kunnen we wel...’

‘Ik wist het!’ juichte Felix’ vader. ‘Ik stel meteen een documentje op!’ Hij sprong recht, maar nog voor hij een stap kon verzetten, klakte zijn moeder één keer kort met haar tong. De honden schoten op zijn vader af en omklemden ieder een enkel met hun grote, gele tanden.

‘Donny!’ De drie vingers die Bianca in de lucht hield,

trilden van woede. ‘Twee keer aandringen en één keer onderbreken, hoeveel is dat samen?’

Zijn vader keek angstig omlaag, naar Brutus en Bella-donna, en stotterde: ‘D-d-drie?’

‘En drie waarschuwingen is gelijk aan?’

‘Een boete.’ Hij liet zich terug op zijn stoel zakken. De honden losten, maar bleven rond de tafel draaien. Rufus en zijn moeders keken stomverbaasd toe.

‘Dit was *wel* een grap, toch?’ vroeg Zoë, haar vork halverwege haar mond.

‘Helemaal niet’, zei Bianca met een zuinig mondje. ‘De wet is de wet. Daar is niets grappigs aan. Als ik een snelheidsduivel beboet, ligt die ook niet in een deuk.’

Sylvies ogen flitsen naar Zoë, die wit wegtrok. ‘Bent u van de politie?’ vroeg ze.

‘Correct.’

Het werd akelig stil aan tafel, een stilte die alleen doorbroken werd door het zachte grommen van de honden. Toch kreeg Felix eindelijk een beetje hoop, want voor het eerst deze avond – zag hij het goed? – krulde er een lachje om Rufus’ mond.

Rufus

Rufus vond het best grappig. Heerlijk zelfs, want voor het eerst in jaren hadden zijn ouders een seintje gegeven dat hij iets *terug* moest leggen. De vorige keer was ruim drie jaar geleden geweest. Toen had hij een zeldzame Braziliaanse zwerfspin ontvreemd tijdens een rondleiding door een natuurcentrum. Het beestje zat al in zijn jaszak toen mama Zoë op een bordje las dat het extreem giftig was. Toen ze in zijn oor fluisterde dat de spin gevaarlijk was en dat hij hem terug in zijn terrarium moest stoppen, had Rufus zich erg geliefd gevoeld, ook al had zijn moeder ruim een minuut getwijfeld. De spin was bijzonder kostbaar. Op de zwarte markt had ze er makkelijk vijfhonderd euro voor kunnen krijgen.

Toen hij echter vanuit zijn ooghoek zag hoe blij Felix werd door het piepkleine lachje op zijn gezicht, was de mop er gauw af. Rufus herkende de hoop op een kruimel vriendschap heel goed, maar helaas was vrienden worden geen optie. Dat lag niet aan Felix' rare haar of aan zijn rare kleren en zelfs niet aan zijn rare hobby

– postzegels? – maar aan Rufus' eigen rare moeders. Alweer. Hun carrière had ervoor gezorgd dat vriendschap sluiten met de zoon van een politie-inspecteur nog gevaarlijker was dan het stelen van een zeldzame spin. Er zat voor Rufus dus niets anders op dan wegzakken in de kap van zijn hoodie, Felix negeren en het juiste moment afwachten om de buit van die avond terug te leggen.

Dat moment kwam er toen Donny het dessert bracht. Terwijl hij zich over de tafel boog om de schaal pudding neer te zetten, schoof Rufus de zilveren servetringen die hij in zijn broekzak had gestopt terug op tafel. Bij het doorgeven van de pudding gespte hij Bianca's horloge weer om haar pols. En Donny's ring hield hij samen met een afgekloven kippenpootje voor aan Brutus, die de hele handel opschrokte en vervolgens tevreden zijn mand opzocht.

Intussen was het gesprek aan tafel volledig doodgebloed. Zijn moeders zwegen en wisselden nerveuze blikken en Donny lepelde stilletjes zijn pudding op. Alleen Bianca kletste verder, meer bepaald over de uitstekende reukzin van haar honden. Toen ze Belladonna ook nog eens opdroeg om haar hoektanden te demonstreren, schoof mama Zoë haar dessert aan de kant. Ze mompelde iets over een suikervrij dieet, stond op en trok Rufus aan zijn mouw uit zijn stoel. Een halve minuut later stonden ze met z'n allen in de gang om afscheid te nemen. Mammie Sylvies hand bleef nog heel even boven een bronzen beeldje hangen, maar verdween dan toch

als een lege vuist in haar zak. En toen staken ze de straat alweer over.

Zodra hun eigen voordeur achter hen dichtviel, zuchtte mama Zoë: 'We moeten verhuizen.' Ze trapte haar schoenen uit en liet zich op de bank ploffen. 'Deze buurt is veel te gevaarlijk.'

'Je hebt gelijk, schat', zei mammi Sylvie. 'We maken er zo snel mogelijk werk van.' Ze gaf een aai over Rufus' bol. 'Dit is geen omgeving voor een kind. Hij zou zo gesnapt worden.'

Rufus beet op zijn lip. Zijn moeder klonk net zo bezorgd als een normale moeder, maar dat sloeg nergens op. Normale ouders maakten zich geen zorgen om een politie-inspecteur als buur. Normale ouders maakten zich zorgen om kidnappers en drugsdealers, en als ze daar niet van wakker lagen, dan piekerden ze over fiets-helmen of groene groenten of klasgemiddelden. Om zulke dingen gaven zijn ouders niets. Dat leek misschien leuk, maar dat was het niet. Rufus wilde een fietshelm dragen, geen fietshelmen stelen. Hij wilde ouders die ongerust werden als hij 's avonds laat nog op straat liep, geen ouders die zich afvroegen waarom hij om middernacht al thuis was, en dan nog met lege handen. Zijn moeders draaiden alles om. Dat hadden ze altijd al gedaan. Toen hij in de eerste klas zat en drie stempels had gekregen voor schoonschrift, had mama Zoë een schrift met zachtpaarse bladzijden en een gouden lintje gestolen. Rufus was erg blij geweest met dat cadeautje, tot hij begreep waarvoor het moest dienen: niet om die leuke